

1972

„Fontos, amit itt tanulhatok”*

Szőnyi Erzsébet professzossal hat muzsikus látogatott a közelmúltban Kecskemétre, hogy részt vegyenek a Kodály Zoltán zenei nevelési elveinek nemzetközi hatását elemző előadáson. Mind a hatan fiatalok és külföldiek.

A sikeres rendezvény után otthoni és itteni munkájukról, itt-tartózkodásuk céljáról beszélgettünk és arról, hogyan tudják majd hazatérve hasznosítani magyarországi tapasztalataikat, a nálunk tanultakat. Gillian Jackson, a bostoni Kodály Center ösztöndíjasaként jött az elmúlt nyáron Magyarországra. Előtte tíz évig Angliában, Manchesterben, egy szegény munkáskerület iskoláiban tanított.

– Sokáig kerestem megfelelő, jó módszert a 11–15 éves gyermekek tanításához. Az angol munkásgyerekek szerettek énekelni, de jobb módszerrel még eredményesebb lehetett volna a munka. Egyéves amerikai tartózkodásom alatt ismerkedtem meg a Kodály-módszerrel. Úgy érzem ezzel meg is találtam, amit kerestem.

Nem most járok először Kecskeméten: itt töltöttem e tanév első felét. Jelenleg Budapesten, a főiskolán tanulok.

Tolnai Ilona és Pozsár Erzsébet sem először jött Kecskemétre. Néhány évvel ezelőtt még mint a szabadkai zenei szakközépiskola diákjai jártak városunkban. Most is szeretettel, szép emlékként idézik fel az akkori napok eseményeit.

– Mindketten a budapesti Zeneművészeti Főiskola másodéves hallgatói vagyunk. Valamelyest már ismertük a magyar módszereket, mert hasonlóval kísérleteztek nálunk is, de nem olyan alaposan, ahogy Magyarországon Kodály útmutatásai alapján kialakult. Sok nehézséggel járt az átállás, de segítőkész tanáraink megkönnyítették munkánkat.

A Steckman házaspárt régi szálak fűzik hazánkhoz: Clara szülei magyarok, ő is otthon, az amerikai szülői házban tanult meg magyarul. Az illinois-i egyetemről jött.

– New Yorkban, a városi egyetemen szereztem meg ének-zene tanári diplomámat – mondja. – Azután három évig óvodában, majd hat hónapig általános iskolában tanítottam. A magyar módszerekről egyetemi előadásokon hallottam, de behatóan csak most ismerkedtem meg a kodályi pedagógiával. A főiskolai órák mellett óvodásokat és ének-zenei általános iskolás gyerekeket is tanítok Budapesten. Hazatérve hasonló munkaterületen szeretnék működni. Számomra nagyon fontos, hasznos, amit itt tanulhatok, s már most felkészülhetek

---

* Petőfi Népe, 1972.03.22., 5. o.

arra is, hogy az amerikai dalkincs felhasználásával hogyan valósíthatók meg a magyar zenepedagógia elgondolásai.

Harry Steckman, Clara férje zongorista és zeneszerző.

– Nekem a legfontosabb most a szolfézstanulás. Úgy érzem, Szőnyi tanárnő óráin nagyon sokat fejlődtem máris. Egy zeneszerző számára is elengedhetetlen dolgokat tanulok. Ezzel a módszerrel, nagyszerűen fejleszthető például a belső hallás. Nálunk csak zongora volt a fontos. Ha énekelni akartam, a tanárnőm még le is intett.

Mindezt – ha nem is kifogástalanul, de kedvesen és lelkesen – magyarul mondja el, mert itt-tartózkodása alatt nagyon sokat elsajátított – felesége segítségével – nyelvünkéből.

Utolsó beszélgetőtársunk Naomi Sekiya, aki Japánból érkezett Magyarországra. Régi ismerősünk: sokszor járt már hosszabb-rövidebb időre Kecskeméten is. Három éve tartózkodik Magyarországon, s úgy érzi, ha nyáron hazautazik, hiányozni fog neki ez az ország.

– Elsősorban az óvodai zenei nevelés érdekel. Azért – természetesen – az énektanítás minden területével igyekeztem megismerkedni. Otthon nagyon nagy feladat vár: nemcsak óvodában és iskolában fogok tanítani, hanem tanfolyamokon a pedagógusoknak is át kell adnom mindazt, amit itt tanultam és tanulok.

Hivatástudat és tanulni vágyás – ez a két dolog jellemezte a beszélgetés résztvevőinek minden szavát. Kívánjuk nekik, hogy valóban hasznos legyen számukra a hazánkban eltöltött idő; hogy munkájuk otthon is eredményes legyen. Tevékenységük számunkra is fontos, hisz a magyar kultúrát is terjesztik.